

- w konsekwencji nakazanie Unii Europejskiej naprawienia w całości szkody poniesionej przez skarżącą w wysokości, jaką Sąd określi na podstawie zasady słuszności;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi zarzut główny i zarzut posiłkowy, dotyczące szkody, jaką miała ponieść i za której wyrządzenie odpowiedzialność ma ponosić Rada Unii Europejskiej.

Zarzut główny dotyczy niezgodności z prawem spornych środków ograniczających, czyli decyzji Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii oraz wydanych następnie aktów wykonawczych do tej decyzji. Po pierwsze, zdaniem skarżącej akty te naruszają obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE i w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a po drugie, naruszają prawo własności skarżącej oraz prawo do poszanowania jej dobrego imienia. Według skarżącej naruszenie to było bezpośrednią przyczyną wyrządzonej jej znacznej krzywdy i szkody, polegających, odpowiednio, na naruszeniu jej dobrego imienia oraz na zerwaniu umów, utracie wyposażenia oraz utracie dochodów, w odniesieniu do których ma ona prawo do zadośćuczynienia i odszkodowania.

Zarzut posiłkowy dotyczy natomiast istnienia systemu odpowiedzialności niezależnej od winy Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2019 r. — Makhlouf/Rada

(Sprawa T-59/19)

(2019/C 139/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Skarżący: Ehab Makhlouf (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi skarżącego;
- w konsekwencji, nakazanie Unii Europejskiej naprawienia całej krzywdy wyrządzonej skarżącemu, której wysokość Sąd określi według zasad słuszności;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi zarzut główny i zarzut posiłkowy, dotyczące krzywdy, która miała zostać wyrządzona skarżącemu i za którą odpowiedzialność ponosi Rada Unii Europejskiej.

Zarzut główny dotyczy tego, że sporne środki ograniczające, a mianowicie decyzja Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniająca decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii i dalsze akty wykonawcze są niezgodne z prawem. Po pierwsze, naruszają one obowiązek uzasadnienia określony w art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz po drugie, naruszają prawo własności skarżącego oraz prawo do poszanowania jego dobrego imienia. Powyższe naruszenie stanowi bezpośrednią przyczynę wyrządzenia skarżącemu istotnej krzywdy, polegającej na naruszeniu jego dobrego imienia, którą to krzywdę wyrządzono mu w następstwie wpisu jego nazwiska do wykazów sankcji i w odniesieniu do której przysługuje mu zadośćuczynienie.

Zarzut posiłkowy dotyczy istnienia reżimu odpowiedzialności niezależnej od winy Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2019 r. — Drex Technologies/Rada

(Sprawa T-61/19)

(2019/C 139/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Drex Technologies SA (Tortola, Brytyjskie Wyspy Dziewicze) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi skarżącej;
- w konsekwencji, nakazanie Unii Europejskiej naprawienia całej szkody wyrządzonej skarżącą, której wysokość Sąd określi według zasad słuszności;
- posiłkowo, wyznaczenie biegłego w celu ustalenia rozmiaru szkody wyrządzonej skarżącą;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi zarzut główny i zarzut posiłkowy, dotyczące szkody, która miała zostać wyrządzona skarżącej i za którą odpowiedzialność ponosi Rada Unii Europejskiej.

Zarzut główny dotyczy tego, że sporne środki ograniczające, a mianowicie decyzja Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniająca decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii i dalsze akty wykonawcze są niezgodne z prawem. Po pierwsze, naruszają one obowiązek uzasadnienia określony w art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz po drugie, naruszają prawo własności skarżącej oraz prawo do poszanowania jej dobrego